RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
1. juni 1999 *

I sag T-73/99,

Karl L. Meyer, landmand, Uturoa (Raiatea, Fransk Polynesien), ved advokat Jean-Dominique des Arcis, Papeete, og med valgt adresse i Luxembourg hos ambassadør Horst Pakowski, Tysklands Ambassade, 20-22, avenue Émile Reuter,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

sagsøgte,

angående en påstand om annullation af EF-traktatens artikel 133, stk. 3 (efter ændring nu artikel 184, stk. 3, EF), og artikel 106, stk. 1, i Rådets afgørelse

* Processprog: fransk.

91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Den 24. december 1998 blev bekendtgørelse nr. 662 DRCL af 8. december 1998 udstedt af Den Franske Republiks højkommissær i Fransk Polynesien offentliggjort i *Journal officiel de la Polynésie française*. Bekendtgørelsen vedrører navnlig kundgørelse af lov nr. 96-575 af 28. juni 1996 om godkendelse af tredje protokol af 6. oktober 1995 til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (med lister over forpligtelser, hvis oversættelse er bilag til denne lov), offentliggjort i *Journal officiel de la République française* af 29. juni 1996, og af dekret nr. 98-1065 af 18. november 1998 om offentliggørelse af tredje protokol

af 6. oktober 1995 til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (med lister over forpligtelser, hvis oversættelse er bilag til denne lov), offentliggjort i *Journal officiel de la République française* af 27. november 1998.

2 Under disse omstændigheder har sagsøgeren, der driver en plantage med tropiske frugter på øen Raiatea i Fransk Polynesien, ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. marts 1999 anlagt denne sag. Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af traktatens artikel 133, stk. 3 (efter ændring nu artikel 184, stk. 3, EF), og artikel 106, stk. 1, i Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1, herefter »afgørelse 91/482«), da sagsøgeren er af den opfattelse, at Den Franske Republik ved ovennævnte offentliggørelse officielt anerkender, at reglerne i den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (EFT 1994 L 336, s. 191), der er bilag 1B til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (herefter »WTO-overenskomsten«), og som er blevet godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), finder anvendelse i Fransk Polynesien. Disse bestemmelser er navnlig i strid med bestemmelserne i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel — Marrakesh-protokollen (WTO-GATT 1994), der er bilag 1A til WTO-overenskomsten (herefter »WTO-GATT-overenskomsten af 1994«).

Sagsøgerens påstande

3 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Det fastslås, at indholdet af traktatens artikel 133, stk. 3, tilsidesætter WTO-GATT-overenskomsten af 1994 og skal ophæves.

— Det fastslås, at Fællesskabets toldtarif finder anvendelse i Fransk Polynesien under hensyn til de forbindelser, der består mellem Fransk Polynesien, Frankrig og EØF som følge af WTO-GATT-overenskomsten af 1994.

— Under hensyn til uopsætteligheden udsættes anvendelsen af de anfægtede artikler midlertidigt, indtil der træffes afgørelse i sagen.

— Det fastslås, hvilke forhold der har skabt en ulovlig situation i skatte- og toldmæssig henseende i Fransk Polynesien, og erstatningsansvaret, der følger heraf, fastslås.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale 20 000 FRF for de engangsudgifter, sagsøgeren har måttet afholde til varetagelse af sine interesser.

Rettens bemærkninger

4 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement, som ændret med virkning fra den 1. juni 1997 (EFT L 103, s. 6), kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, eller at sagen er åbenbart ugrundet, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

5 Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt belyst af processkrifterne, og har i medfør af denne artikel besluttet at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

6 For det første bemærkes, at da en bestemmelse i EF-traktaten ikke er en af en fællesskabsinstitution udstedt retsakt, jf. EF-traktatens artikel 4 (nu artikel 7 EF) og artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), er Retten ikke kompetent til at annullere denne bestemmelse (jf. Rettens kendelse af 14.7.1994, sag T-584/93, Roujansky mod Rådet, Sml. II, s. 587, præmis 15). Det følger heraf, at påstanden om annullation af traktatens artikel 133, stk. 3, skal afvises.

7 For det andet bemærkes, at enhver stævning i medfør af artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at de sagsøgte kan tilrettelægge deres forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (jf. Rettens kendelse af 9.3.1999, sag T-205/98, Clauni m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 14).

8 Stævningen opfylder ikke disse minimumskrav. Selv om det i stævningen er angivet, at søgsmålet støttes på EF-traktatens artikel 173 og artikel 229 (efter ændring nu artikel 302 EF), gør stævningens indhold det ikke muligt nøjagtigt at fastlægge sagens genstand. I stævningen kritiseres den adfærd, som både de franske myndigheder, myndighederne i Fransk Polynesien, Rådet og Kommissionen har udvist, uden at det dog er muligt nøjagtigt at bestemme, hvad der bebrejdes hver enkelt. Det følger heraf, at påstandene alene af denne grund skal afvises.

9 Selv om det antages, at de argumenter, som sagsøgeren har fremført uden nogen synlig struktur, har til formål at få lovligheden af Rådets og Kommissionens retsakter pådømt ved Retten, må det fastslås, at argumenterne skal afvises.

10 For det første har det — bortset fra anfægtelsen af, at artikel 106, stk. 1, i afgørelse 91/482 er i overensstemmelse med reglerne i WTO-GATT-overenskomsten af 1994 — vist sig umuligt at fastslå, om sagsøgeren har bebrejdet Rådet og Kommissionen en bestemt adfærd, eller om han har gjort gældende, at de har udvist passivitet med hensyn til anvendelsen af fællesskabsretten i Fransk Polynesien. Sidstnævnte klagepunkt skal dog afvises i en sag støttet på traktatens artikel 173, da det falder ind under EF-traktatens artikel 175 (nu artikel 232 EF), hvis anvendelse forudsætter, at de pågældende institutioner har været opfordret til at handle. I denne sag har sagsøgeren på ingen måde bevist, at denne formalitet er opfyldt.

11 Annullationssøgsmålet skal under alle omstændigheder afvises, for så vidt det er rettet mod artikel 106, stk. 1, i afgørelse 91/482, dels fordi det ikke er blevet anlagt inden for de frister, der er fastsat i traktatens artikel 173, stk. 5, dels fordi sagsøgeren ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4, da han ikke har fremført forhold, der godtgør, at han er umiddelbart og individuelt berørt af den omhandlede bestemmelse.

12 Endelig bemærkes, at Retten ikke er kompetent til efter traktatens artikel 173 at sætte sig i stedet for fællesskabsinstitutionerne eller de nationale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af fællesskabsretten. Retten kan derfor hverken træffe afgørelse om, hvorvidt den skatte- og toldmæssige situation i Fransk Polynesien som hævdet er ulovlig, eller fastslå det erstatningsansvar, der følger heraf.

13 Foruden den omstændighed, at påstanden om foreløbige forholdsregler ikke opfylder betingelserne i artikel 104, stk. 3, i Rettens procesreglement, skal det

desuden bemærkes, at denne påstand under alle omstændigheder skal afvises, da påstandene vedrørende realiteten ligeledes afvises.

14 Det følger af ovenstående, at sagen skal afvises.

Sagens omkostninger

15 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, bør sagsøgeren bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises som åbenbart ugrundet.

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 1. juni 1999.

H. Jung

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand